

BARTHA GUSZTÁV

KÖRKÖRÖS

„Az idő akkor történik, amikor semmi más nem történik.”

Richard Feynman¹

- A haja hosszabb, szebb?
- Nem volt nálam collostok.

Tudod Ildi, a mesében a tenger fehértestű hajókat ringat a távolban, fölötte sirályok köröznek, a parton arcodba csap, el-elvakít hullámok sós ízű vízpermetje. Hogy valójában milyen? Vihar van, éjszaka... Kinek hogy, egyik szobatársam azt mondja, morajlik, a másik, hogy bömböl. Szó mi szó, rendesen korbácsolja a szél. Félálomban úgy érzem, hogy a zsilipgáton átcsapó vízár ágyastól el fog sodorni. Szerintem a tenger örök harag és dühében tajtézkzik, még szerencse, hogy nincsenek fogai! Gyerkőc koromban a mezőőr kutyája csúnyán megharapott. A vádlimon. Ha eret ér, a szamócaföldön vérzek el. A klinikán a sebre három kapszot raktak, és szúrták a fenekembe számolatlan az injekciót, pedig nem is fájt. Vagyis nem úgy fájt, hogy bőgni tudjak.

– Egyik percben ilyen, másik percben olyan, most kék a szeme vagy tengerzöld?

– A popsija meg nagy és kerek! Téged nem lehet féltékennyé tenni! Jobb, ha alszok.

Szótlatlanul vacsorázni, leülni két-három sör után kicsit részegen a tévé elé, nézni és hallgatni, ennyi az esti program. Reggel héttől meló a mólónál, gyorsan-gyorsan vasbeton délután ötig. Armatúrázás, zsaluezés... Az úton csak ránk várnak a keverőtartályos, betonszállító tehergépkocsik. A holland mérnök angolul ordibál, a tolmácsnő ukránul. Napi nyolcvan eurót ígértek, mért csak hatvanat fizetnek? Nyugi! Csendben odaadni, némán elvenni; flexvágóval az armatúrávasat méretre szabni, befűzni, drótozni... A munka nem cécó – vacsora közben azért válthatnánk néhány szót.

– Átpörgettem a telcsid, van azon minden, tenger, kocsi, szélmalom, de az állítólagos holland kurvadról egy fia szelfi sincsen.

---

¹ Nobel-díjas amerikai fizikus

– Csendesebben!

Neszezés a szomszéd szobában. Hallgatóznak. Csabi tíz, Angi nyolc éves. Már?! Kilenc órakor lefeküdni, elaludni... Ami nem akaródzik szép szóra, azon a vessző sem sokat lendít. Meg hát... Tíz meg nyolc az tizen-nyolc, mínusz évi négy-öt hétnyi apuci-zerep, az annyi, mint... Maholnap felnőttek, és semmi, az égarda világon semmi emléküik nem marad rólam.

Kényszeredett nevetés, lassan-lassan a párnába full.

– Mi olyan nevetséges?

– Egy percig sem hittem, hogy megcsaltál. Gondolod, ha elhiszem, most itt feküdnék melletted pucéran?! Mert nekem minden mindegy, csak pénz legyen?! Gyönyörű! Anyósomat hallhatom eleget. Minden nap ideveri a rosseb, vigyázza a szüzességemet.

– Tesz-vesz, anyám segíteni jön.

– Menjen helyettem dolgozni!

– Nem vagyunk rászorulva a varrodára.

– A nyugdíjat meg majd leakasztom az eperfáról.

Most meg mit pityereg? Az élet nem úgy fáj, hogy lépten-nyomon bőgni tudjunk. Sírjak én is?

– Konyha, fürdőszoba cakk-pakk berendezve. Két szoba, nagy erkély... A bútorvásárlásra hitelt adnak. Nem kell tudni németül, a szerszámgépgyárnak az a feltétele, hogy a munkát kereső családos legyen, és konyítson valamicskét a számítógéphez. Figyelsz?

A pároság megmozdul, Ildi a paplan belső szélét maga alá gyűri – itt most nem baszol, édesem! Örök harag.

Kívánatosabb, mint lány korában.

Akkor kedves volt és hajlékony, szinte elveszett az ölemben.

Harapósabb lett és ígözőbb, mit ne mondjak, szeret a másikon lovagolni. De máttól lehajítom, le én!

Végül hoppon maradok.

Mindketten beletenyerelek a saját szarunkba, mondaná apósom.

A fenébe, úgy szeretem Ildit, ahogy van!

Muszáj, ha már képtelen vagyok megváltoztatni.

Vagy... vagy, mert eleddig nem is akartam.

– Ízé... a légkondi hangosabban zakatol, mint egy traktor. Öcséd állítólag ért hozzá, lehet, ha kitisztítaná, pótolná a hiányzó csavarokat, lecsendesedne. Ha nem, venni kell egy újat.

– Van hová tenni a pénzünk.

– Érts meg! Harmincnégy éves vagyok, a hollandiai betonmelő maholnap felőröl, tíz év múlva örülhetek, ha éjjeliőrnek felvesznek.

Dúdolás a paplan alól: „Rohan az idő...” Kattan az éjjeli lámpa kapcsolója. A hálószobára újfent rá se ismerni, Ildi kéthavonta átrendezi. Ha lenne kívül bútort tologatnia, hetente megtenné. Otthon. Mire ide új, világosszürke padlószőnyeg? A réginek semmi baja, vagy két éve vettük. Kihajítunk az ablakon vagy háromezer hrivenyt azért, hogy ne legyen barna a padlószőnyeg színe! Rohan, így persze, hogy rohan.

– Beülsz mellém az Audiba, és viszlek magammal. Szemed, szád kitágul, garantálom, ha megtapasztalod, hogyan élnek, milyen környezetben a hollandok! Meseország. Járnak innen oda mikrobuszok, egyik majd hazaszállít, házhoz.

A búzavirágmintás huzatú selyempaplan a szőnyegpadlón landol, Ildi szétvetett lábbal hanyatt fordul az ágyon.

Mindjárt maszturbálni fog!

Segít magán. Nem könnyű hónapokig egyedül.

Bajorország itt van a kert alatt, reggel elindulnánk, estére itthon lennénk. Azt mondja, nem tud németül. De ukránul se, mégis milyen jól elboldogulsz.

Fél az újtól. Ki nem?

Valóban, az anyját, a tolokocsiban félig-meddig bénán, némán, kire hagyja? Fogas kérdés.

Fél szóval fel nem hozta, meg nem említette előttem! Attól tart, hogy letorkolom? Néha olyan, de olyan butuska!

Nősüljön meg az öccse, vigyen asszonyt a házhoz! Az lenne az igazi megoldás. Na meg a műtét. De ahhoz sok-sok pénz kell. Szanatórium, utókezelés...

– Ildi, ne csináljuk!

– Figyelj, lyuk-lyuk... Harmadik napja vagy idehaza, de még nem jártál az alsóudvaron, az istállóban, a kertben.

– Bámuljam az üres istállót, disznóolat vagy a gazos szőlőt?

– Reggeltől hajnalig: menjünk, menjünk... A mutatóujjal lassan, körkörösén. Nem unod még? És igen, a házunkkal mi lesz?

– Andi húgom ide költözik és vigyáz rá. Lassabban rázzam? A tegnap éjszaka úgy hiszem, elsiettem.

– Andira ki fog? Még lassabban. Lakik a faluban elég jómadár. Vegyem át, mutassam meg?

– Amint helyrerázódunk...

– A mellemre spriccolj, ne a lepedőre, a varrodában az van, hogy fesze-
sebb lesz tőle.

– He... helyrerázódunk Németbe, eladjuk. Az árából kitelik majd anyád
mútéte.

– Látszik, hogy nem vagy idehaza. Lassíts, kis szünet, mély levegő! Ha
a faluba' nincs ötven ház eladóvá téve, akkor... akkor egy se. Mesélj a
tengerről...

– Nem megy, folyton a mezőőr kutyája jut róla eszembe.

– A... a... melyik megharapott?

Zaj a szomszéd szobában.

– Adok én nekik alvást, most az egyszer véresre verem őket a vesszővel!

– Pucéran? Gyere vissza! Nincs a záron kulcslyuk... lyuk. Fordulj csak
oldalra, hadd nézzelek egy kicsit. Úgy. Maradj még! Szépséges...

Kattan az éjjeli lámpa kapcsolója, a hálószobára sötétség borul.

– Nincs öt kopek eszünk! Ildi, szerinted normális, amit teszünk? Fek-
szünk egymás mellett, én rázom a farkam, te a pinudban matatsz...

– Neked rossz?

– Ha nem lenne veszettül sok a roaming-díj, ez az izé, telefonon keresztül is
működne. Nekem mégis olyan... olyan... Távolság, távollét... Látod, mire visz?

– Az időhúzás a lényeg, édesem, az elnyújtott élvezet. Lyuk-lyuk, las-
san, körkörösén...

– Igaza van apósomnak, nem az a pár szem szá móca döntötte sírba a
kolhozrendszert, amit az utcabeli fiúkkal egyszer-egyszer elcsakliztunk.
De a levét mi, fiatalok isszuk meg.

– Ide-ide a mellem fölé...

– Elegendem van ebből a besült, beszűkült agyú világból! Menjünk, mene-
küljük innen minél messzebb!

– Igen, édesem, hadd fogom meg, fel-le, fel-le...

– Itt csak az idő múlik, drágám, és semmi nem történik, semmi, érted,
ami könnyebbé tehetné az életünket.

2017, Nagybereg